

Kristine
Bilkau

Host

Polooostrov

Jedna chce
zachránit svět.
Druhá svoji
dceru.

Přeložila
Jana van
Luxemburg

**Kristine
Bilkau
Poloostrov**

Brno
2026

**Kristine
Bilkau**

Poloostrov

**Přeložila
Jana van
Luxemburg**

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Halbinsel

© Kristine Bilkau 2025

Published by arrangement with Gaeb & Eggers

Literary Agency, Berlin

Translation © Jana van Luxemburg, 2026

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3257-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-3258-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3259-9 (MobiPocket)

Láska tě natáhla jak tlusté zlaté hodinky,
porodní bába popleskala po patách a tvůj lysý křik
si uzurpoval místo mezi živly.

SYLVIA PLATHOVÁ

Žitřní píseň

V roce a půl, právě se naučila chodit, chtěla Linn všechny schody zdolávat úplně sama. Jakmile jsem ji vzala do náručí, začala se vzpouzet a vztekat, odmítala i nabízenou ruku. Kolikrát jsem za ní stála se zatajeným dechem, zatímco ona jako ve zpomaleném filmu překonávala schod za schodem a nebezpečně se přitom kymácela. Byla jsem ve střehu, připravená dceru okamžitě chytit. V živých barvách jsem viděla, jak zakopne a padá. Při pomyslení na zvuk dopadu, tupý náraz, jsem pokaždé křečovitě stiskla víčka. S dítětem se moje představivost nebezpečně rozbujela a nabrala nový směr.

To sobotní dopoledne koncem května se Linn udělalo mdlo. Vystupovala před větším publikem na konferenci v nějakém hotelu, když náhle upadla do bezvědomí. Složila se před zraky všech přítomných. Mně pak volali z kliniky v severním Braniborsku.

„Jste matka paní...?“

Seděla jsem zrovna v podkroví za psacím stolem, pohroužená do práce. Otevřený vikýř, venku dusno, rackové vrískali, chtěla jsem pak na kole ke hrázi.

Lékařka mě ihned prozíravě uklidňovala: „Nelekejte se, vaší dceři se daří dobře.“

Oběhový kolaps, zřejmě z dehydratace. Následkem pádu došlo ke vzniku pohmožděnin na hlavě a rameni, sdělila mi. Pro jistotu si prý Linn nechají den či dva v nemocnici, kvůli výsledkům krevních testů, vyloučení otřesu mozku a natočení EKG.

Nadiktovala mi telefon na oddělení a číslo Linnina pokoje, omluvila se a zavěsila.

Linn měla vypnutý mobil, hned se ozvala hlasová schránka, nahrála jsem jí zprávu, že za ní jedu. Po chvíli jsem zkusila zavolat znovu, chtěla jsem jenom slyšet její hlas.

V knihovně jsem oznámila, že si do poloviny týdne musím vzít volno, koupila jsem si místenku na vlak přes Hamburk do Berlína a dál na sever Braniborska. Číslo platební karty se mi podařilo zadat bez chyby až napočtvrté. V břiše jsem cítila tepání, takové tupé bušení, už nějakou dobu se objevuje, když jsem ve stresu.

Musela jsem sebou hodit, abych stihla nejbližší vlak, autem je to do města na nádraží dobrá půlhodina a jízda vlakem trvá dlouho, jen do Hamburku dvě hodiny. Rychle jsem si zabalila a teprve pak mi došlo, že se někdo musí postarat o psa. Zkusila jsem zavolat dvěma lidem, které v případě potřeby můžu požádat o pomoc, ale ani jeden z nich telefon nebral.

Vedle se nedávno nastěhovali noví sousedé, několikrát jsem u nich viděla dodávku, nosili dovnitř matrace, nábytek a krabice. Dvě ženy a muž, tak kolem pětadvacítky, víc než třicet jim určitě nebylo. Sdílené bydlení, odhadovala jsem, to se tady u nás hned tak nevidí.

Žije nás tu třináct set, většina pracuje v restauracích, hotelích a obchodech, jinak tu v regionu není co dělat, nejbližší univerzita je odsud přes hodinu autem nebo vlakem. V létě sem pravidelně zabloudí turisti, zastaví v centru, hledají kavárnu nebo farmářský obchod, najdou ovšem pouze pekařství

a malý supermarket, k tomu polední klid mezi dvánáctou a druhou, takže pokračují k pobřeží.

S novými sousedy jsme se dosud jen párkrát zběžně pozdravili. Teď jsem stála se psem u jejich dveří, balení granulí napůl schované za zády. Otevřela jedna z dívek, na sobě světle modré froté šortky a květovaný horní díl bikin, mokré dlouhé vlasy hladce sčesané dozadu, vyzářovala z ní pohoda dní strávených na pláži.

Omluvila jsem se, že ruším. Bylo mi to celé nepříjemné, ale neměla jsem na výběr a čas utíkal.

Strašně nerada o něco prosím. Někdy mě ten pocit tak ochromí, že jsem pak překvapená, když následuje vstřícná reakce.

„Jasně,“ neváhala mladá žena. „Žádný problém.“ Zeptala se mě na číslo a uložila si ho do mobilu. Předala jsem jí granule a ujistila ji, že Bo je naprosto bezproblémové zvíře. Přikývla, prý se psy vyrůstala. „Tak ať je vaše dcera zase v pořádku!“ zavolala za mnou ještě.

Nikdy jsem neviděla někoho omdlít ani jsem to nezažila na vlastní kůži. Během jízdy vlakem jsem se pokoušela představit si Linn – jak svým hlubokým, občas trochu chraplavým hlasem vypráví publiku o odolnosti mladých lip a dubů vůči suchu, jak v půli věty náhle zmlkne, jako by ztratila nit, jak jí ochabne tělo a ona se bezvládně sesune na podlahu, pak ten zvuk.

Jednou jsem slyšela, jak někdo zkolaboval. Seděla jsem zrovna na lavici u obvodního soudu a čekala

na vyzvání ke vstupu do jednací síně, šlo o odmítnutí dědictví po tátovi, s dluhy, musela jsem to udělat, a vtom se ozval. Ten zvuk, žuchnutí, tupý náraz, jak lidské tělo spadlo na zem, mi pronikl až do mor-ku kostí. Hned jsem věděla, že se *něco stalo*. Na podlaže ležel starší muž, vedle něj klečela žena, mobil u ucha, volala sanitku.

Představovala jsem si, jak posluchači vyskočí, běží k Linn, někdo v mobilu vyfukává číslo záchranky.

Očima jsem přelétla Linniny zprávy za uplynulé týdny, jestli z nich něco nevyčtu, třeba že na tom v poslední době nebyla dobře. Možná jsem přehlédla nějakou větu, nevšimla si fotky, na které vypadá pobledle nebo unaveně, ale neobjevila jsem vůbec nic. Samé krátké zprávičky, ústřižky jejího dne ozdobené smajlíky, sluníčky, srdíčky a kytičkami.

Cesta se neplánovaně prodloužila, vlak zastavil mimo stanici, tím pádem jsem zmeškala navazující spoj a na kliniku dorazila až pozdě večer.

Potichu jsem otevřela dveře, v pokoji byly dvě postele, přední prázdná a netknutá, na zadní u okna ležela Linn a spala. Závěsy byly zatažené, prostor spoře osvětlovalo tlumené světlo lampy stojící v rohu místnosti. Tašku jsem položila na zem a sedla si na židli vedle Linniny postele. Neslyšně jsem vydechla, dlouze, jako bych sem právě dosprintovala.

Linnin ukazováček svírala plastová svorka, kabelem spojená s malým přístrojem, který zaznamenával pulz a hladinu kyslíku v krvi. V úsporném světle se třpytily její hladké nehty, nalakované korálovou

nebo broskvovou barvou. Dřív nechávalo lakování nehtů Linn chladnou.

Obešla jsem postel a všimla si hematomu na jejím čele, po straně, otok veliký málem jako dlaň. Hlavu měla mírně skloněnou na stranu, hřbet ruky přiložený ke tváři, natažený malíček, dlouhý cop se jí začínal uvolňovat. Toho výrazu bezstarostného spánku, prostoupeného pocitem bezpečí, jsem se dřív nemohla nabažít.

Zůstala jsem skoro hodinu. Bylo už po půlnoci, když jsem chtěla odejít a ubytovat se v nějakém hotelu poblíž nádraží, ale sestřička mi nabídla, zda nechci přespat na volné posteli, jen bych musela brzy ráno pryč, aby ji stihli čistě povléct, kdyby ji náhodou potřebovali.

Převlékla jsem se ve sprše na chodbě, aby Linn neprobudilo moje šramocení. Chvilí jsem se prohlížela v zrcadle, v bledém světle jsem vypadala unaveně, ale s vlasy jsem byla spokojená, před několika dny jsem si je nechala zkrátit po ramena a zakrýt šedivé prameny, kaštanově hnědou, s tou se kadeřnice strefila. Opláchla jsem si obličej, z koutku tekla jen studená, vyčistila jsem si zuby a vrátila se k Linn.

Kdy jsem vlastně naposledy spala s dcerou v jedné místnosti? To už je dávno, někdy na dovolené.

Před šesti lety ukončila školu, pár dní po maturitním večírku nastoupila do vlaku směr Stockholm a odtud zamířila dál na sever pomáhat zalesňovat švédské Laponsko, všechno si naplánovala úplně sama a zaplatila ze svých úspor. Pak strávila několik měsíců prací v lesích rumunských Karpat.

Následně začala studovat, nejdřív ve Freiburgu, poté v Edinburghu, kde získala roční stipendium a studia ukončila bakalářskou zkouškou, načež pokračovala magisterským programem v Lundu na jihu Švédska.

Když tenkrát po střední škole vyrazila do Laponska, ještě mi nedocházelo, že to je on, ten známý milník, dítě vylétlo z hnízda.

Co nejtíšeji jsem zalezla pod deku, naškrobené povlečení docela studilo. V tichu byl slyšet Linnin pravidelný dech, a i když jsem ke klidu měla daleko, nepostrádala tahle chvíle jisté kouzlo. Byla jsem u svého dítěte a mohla na něj dávat pozor.

Ráno, krátce po šesté – na chodbě se ozvaly kroky, začala ranní směna –, na mě rozespálá Linn překvapeně pohlédla. Její výraz mě málem rozesmál, ale zároveň zahřál u srdce.

„Co? Jak dlouho tu jsi?“

„Celou noc.“

„To jsem spala tak tvrdě?“

Oběma nám přinesli snídani, mátový čaj, tmavý chléb, margarín a jahodovou marmeládu, k tomu pro každou kelímek bílého jogurtu.

Hlavou mi vířila spousta otázek. Vzpomínáš si na ten moment, kdy se to stalo? A na to, co bylo předtím? Měla jsi už dřív nějaké potíže? Jíš dost, piješ dost? Netrápí tě něco? Držela jsem se ovšem zpátky, vypadala vyčerpaně.

Oblékly jsme se a šly se trochu projít, Linn se poměrně brzy unavila, usadily jsme se tedy v nemocniční zahradě. Snad má krevní testy v pořádku, honilo se mi hlavou, snad to nic není, nakonec se mi podařilo tyhle myšlenky zaplašit.

Později dopoledne jsem zamířila do hotelu, kde zůstaly Linniny věci. Měl stát někde v lesích asi deset kilometrů od nemocnice, popovezla jsem se autobusem, který jel tím směrem, a zbytek došla pěšky.

Tématem konference byla ochrana a obnova lesů. Posledního půl roku pracovala Linn pro poradenskou firmu, která podporuje a financuje ekologické projekty, hlavně v oblasti péče o lesy, zalesňování a revitalizace.

Linnin rozvoj jsem sledovala s tichým úžasem a obdivem. Když se mě přátelé nebo známí ptali, jak se má a co dělá, musela jsem si dávat pozor, abych se s ní moc nevychloubala. U druhých mi to vždycky hrozně vadilo. Někteří lidé mluví o svých dospělých dětech tak, jako by šlo o jejich vlastní kariéru nebo statusový symbol. Takhle jsem rozhodně působit nechtěla.

Autobus zastavil na návsi s nefunkční kašnou. Dál mě vedla cesta pro pěší, zčásti lesem, kolem rybníka. Ve vzduchu se ještě vznášel ranní opar, kterým už začínaly pronikat hřejivé sluneční paprsky. Neměla jsem nijak naspěch, a proto jsem se v klidu posadila na kámen u břehu. Nad hladinou se

trhavě komíhaly vážky, za letu náhle zastavovaly, úplně znehybněly, jejich tělíčka se na slunci krásně třpytila.

Po silnici jsem došla ke kaštanové aleji, květy stromů připomínaly cukrové homole. Na konci aleje stál hotel, takový menší zámček, světle zelená fasáda, věžičky vlevo i vpravo, vstupní schodiště. Trochu stranou parkovaly limuzíny a esúvéčka, jejich lak se na slunci blýskal, až oči přecházely. Odkudsi se ozval smích, přerušný šplouchnutím vody, jak někdo skočil do bazénu.

Dveře byly otevřené, prošla jsem tedy do recepce, ale nikoho jsem tam nenašla. Chvilku jsem čekala a nakonec stiskla mosazný zvonek na recepčním pultu. Uprostřed haly stál kulatý dřevěný stůl, na něm trůnila obrovská křišťálová váza. V ní naranžované květiny se silnými dlouhými stonky. Teprve po uškubnutí jednoho z jemných lístečků mi podle vůně došlo, že je to kopr. Nádherně vzrostlý, s krásnými květy, celých devětačtyřicet let mi trvalo, než jsem zjistila, jak tahle bylina vypadá ve skutečnosti, že to nejsou jen ty jedlé jemňounké lístečky, a to mám sama zahradu, ale kopr v ní neroste.

Jelikož pořád nikdo nešel, rozhodla jsem se tu trochu porozhlédnout. Široká chodba s vysokým stropem vedla do salonu, tmavé parkety, pohovky, závěsy a stěny v tlumených odstínech modré a světle šedé, v rohu vysoká kachlová kamna. Na stěnách umělecká díla, převážně moderního rázu. Atmosféru podmalovávaly tiché tóny klavíru. Jako bych vstoupila do obrazů dánského malíře Vilhelma Hammershoie, do jeho typických místností

s otevřenými dveřmi, prázdnými stoly a židlemi, šedomodrými stěnami, do všudypřítomného ticha, které uměl zachytit. Jako by tu lidé na něco čekali, jako by se na něco připravovali, na nějakou událost, změnu.

Za dvoukřídlymi dveřmi jsem objevila sál, v něm tak dvacet řad židlí, úplně vzadu pódium, na něm úzká kožená křesílka, skleněný stolek a řečnický pult. Tady Linn zřejmě přednášela.

Na zemi vedle pultu se šklebila rudá skvrna a zeď byla posetá červenými stříkanci, které však v jednom místě náhle končily, jako by je utnul jakýsi neviditelný okraj.

Uslyšela jsem klapnout dveře a otočila se, nikoho jsem neviděla, ale přesto jsem se cítila jako přistižená při činu, jako bych sem nesměla vkročit. Velkými okny bylo vidět na zahradu, na pěstěný trávník s ostrůvky vysoké, nesekané trávy a lučního kvítí. Otevřela jsem dveře na terasu, hlavou mi přitom blesklo, že by se mohl spustit alarm, zažila jsem to v jedné kancelářské budově, chtěla jsem projít posuvnými skleněnými dveřmi na střešní terasu, ale jakmile jsem je otevřela, ozval se pronikavý zvuk a vmžiku přispěchala ochranka.

Venku uklízela servírka nádobí, poprosila jsem ji, jestli nemůže někoho poslat na recepci.

„Potřebovala bych klíče od pokoje dcery, abych si mohla odvézt její věci. Byla tady ubytovaná, vystupovala na konferenci.“

Na terasu přišla další servírka, nesla bedýnku s ředkvičkami a mrkví, k hotelu evidentně patřila i zeleninová zahrada.

Mohla jsem si objednat čaj a v klidu počkat, ale na to už jsem neměla trpělivost.

Vrátila jsem se do recepce, čekala minutu, dvě, tři, opět stiskla zvonek. Vedle vázy s koprem jsem objevila stříbrnou misku s pralinkami v hedvábném papíru. Jednu jsem rozbalila a strčila do pusy, fíkové želé v hořké čokoládě. Výborné, jak se ostatně dalo čekat.

Znovu jsem zazvonila a nabídla si ještě jednu pralinku. Ticho ve foyer najednou působilo naranžovaně, cítila jsem se neviditelná a zároveň sledovaná. Jako by mě někdo tajně pozoroval, jak marně čekám v tom mlčenlivém hammershøioevském světě.

Po chvíli jsem rozbalila třetí pralinku, snědla ji a čekala, pak čtvrtou a pátou. Zvedla jsem hlavu a zabloudila pohledem ke stropu, zase stiskla zvonek, zvuk pomalu dozníval a já v nastalém tichu napínala uši, jestli už konečně někdo nejde, znovu jsem zazvonila, *ding dong*, a nic.

Evidentně mě nikdo neslyšel. Co je to za podnik?

Zároveň jsem se nemohla ubránit pocitu, že celou tuhle podivnou situaci mám na svědomí já sama. Něco způsobilo, že moji přítomnost dosud nikdo nezaregistroval. Představovala jsem si, že bych pro ostatní přestala existovat. Mluvila bych na ně, prosila o pomoc, dotýkala se jich, ale marně, a nemohla bych přijít na to, co se děje. Čirá beznaděj. Obešla mě hrůza a znovu jsem stiskla zvonek, popáté, pošesté, posedmé.

Konečně se objevila jakási žena, změřila si mě udiveným a současně káravým pohledem, jako bych byla nějaký rušivý element.

Linn dostala na týden neschopenku.

„Tak bych těch několik dní mohla strávit u tebe doma,“ navrhla.

Krevní testy i EKG prý měla v pořádku, ale chtělo by to pár dní klidu. Ulevilo se mi a současně mě potěšilo, že si Linn chce odpočinout doma u mámy.

V tmavě růžových legínách a starém tričku, které nosila, ještě když chodila do školy, stála před otevřenou cestovní taškou, rovnala do ní oblečení a ukládala toaletní taštičku. Poté vytáhla ze skříňe plastový obal v mléčně bílé barvě, který ukrýval kalhotový kostým a dvoje hedvábné šaty. V hotelu jsem nakoukla dovnitř, Linn si do práce pořídila vkusné, drahé věci. Pořád jsem si nemohla zvyknout vidět dceru takhle, jako dospělou ženu, veřejně vystupující odborníci.

Stáhla si vlasy do drdolu, její obličej vypadal užší. Musela za poslední měsíce zhubnout, poznala jsem to podle výraznějších čelistí, krku, taky nohou. Za těch pár měsíců v Berlíně se dost změnila.

Brzy odpoledne jsme vlakem dorazily do města. Auto jsem předtím nechala na parkovišti knihovny, kde pracuju, z nádraží je to kousek.

Vyjely jsme z centra a Linn navrhla, abychom zastavily u velkého supermarketu. „Pojď, pořádně se rozšoupneme,“ pobídla mě.

Ráznými kroky tlačila nákupní vozík uličkami, přes tričko a legíny měla přehozený dlouhý tenký

svetřík, který ji dělal ještě vyšší a štíhlejší. Vypadala křehce, ale zároveň sršela energií. Tázavě na mě pohlédla a já si uvědomila, že na ni doslova zírám.

Vozík se rychle plnil, k chipsům s příchutí zakysané smetany přibývaly ovesné sušenky, mentolová čokoláda, pendreky, limonády s nezvyklými příchutěmi, limetka s tymiánem, malina s rozmarýnem, spousta zeleniny, fenykl, papriky, lilek, batáty.

Při čekání ve frontě u pokladny jsem si všimla, že se Linn trochu sesmekla široká bavlněná čelenka. Předtím ji měla staženou víc do čela, aby zakryla ten velký hematom, jenže teď se odhalená modrofialově kropenatá skvrna pod kůží šklebila na celé kolo.

„Počkej,“ chtěla jsem čelenku narovnat, abych modřinu zase zakryla. Vzápětí jsem se za svoji reakci zastyděla, vypadalo to, jako bych ten pohled nemohla snést.

Širokou čelenku si Linn koupila v butiku na berlínském nádraží krátce před odjezdem a hned si ji nasadila. „Aby na mě všichni tak necivěli.“

Chápala jsem ji, ta podlitina opravdu nevypadala hezky. Její umístění vyvolávalo spoustu otázek a zavánělo násilím. I mě při pohledu na tu „ozdobu“ mrazilo, a to jsem věděla, že její příčinou byl pád.

Modřina v obličeji prozrazuje zranitelnost.

Potraviny vyskládané před námi na pásu by bezpochyby vystačily minimálně na týden. Jejich množství v sobě mělo cosi slavnostního, jako bychom

chystaly nějakou oslavu nebo právě dorazily do pronajatého prázdninového domu a hned zkraje dovolené pořizovaly velký nákup.

Zatímco se zboží skenovalo, přemýšlela jsem, jestli mám vůbec dost peněz na účtu, bylo dvacátého třetího května, plat mi ještě nepřišel, navíc jsem splácela opravu auta a měla bych se ve výdajích spíš krotit.

„Sto dvacet eur sedmapadesát,“ řekl muž na pokladně.

„Já to zaplatím,“ prohlásila Linn, která právě přinesla dvě prázdné krabice. Zaprotetovala jsem, ale to už z peněženky, barevného koženého pouzdra přetékajícího nejrůznějšími kartičkami, vytáhla kartu a přiložila ji ke čtečce.

I dřív jsem často vycházela s penězi jen taktak, až se to už před Linn nedalo skrývat, časem jí došlo, proč od osmnáctého nebo devatenáctého v měsíci jíme střídavě brambory na loupáčku a palačinky a proč některé výdaje, třeba nákup zimní bundy nebo nových tenisek, musíme odložit na jindy.

Před půl rokem jsem Linn v Berlíně pomáhala se stěhováním, vzala mě tehdy do restaurace, kde nám rezervovala stůl. Salát z divokých bylin, fenyklové rizoto, podmáslové knedlíčky s borůvkami, ceny na jídelním lístku mě poněkud vyváděly z míry. Linn trvala na tom, že mě zve. První plat na účtu. Pocit finanční nezávislosti, vstup do světa dospělých. Viděla jsem, jak je spokojená a hrdá, a přestože mě to potěšilo, pocítila jsem zároveň určitou lítost, dokonce jsem se trochu styděla, moje dítě mi přece nebude platit jídlo.